

ČAJ

Pro chvíle pohody

SRPEN 2

Časopis Autorů Jičínska

Vonku je mozaika zložená
z neviditeľných tieňov
a zvukov,
ohromných
ako nakusnuté jablko,
a do toho počuješ
detský chichot v diaľke,
ako ti prerezáva laloky uší.

Zuzana Fapšová

16

Vážení čtenáři,

šestnácté - vlastně prázdninové - číslo ČAJe dokazuje, že si autoři LiSu vybírají dovolenou. Ale zdá se, že to vůbec nevádí, protože trojice složená ze dvou autorek, vlastně hostů ČAJe, a jednoho tradičního autora, vám předkládá, jak doufám, zajímavé čtení.

Zralá poezie Jarmily Moosové a tvorba nadějně slovenské autorky Zuzany Fapšové (mohli jsme ji poznat na Jičínském poetickém jaru) je odlehčena osobitým humorem Pavla Honse a jeho povídkou ze souboru Škola základ smrti. Nakonec nás tak trochu vrací do reality, neboť prázdniny končí a „škola volá!“

Ale zatím je srpen, čas dovolených, prázdnin a lenošení. A snad i čas na čtení. Tak Vám přeji DOBRÉ POČTENÍ!

Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Jarmila MOOSOVÁ
– Poezie (3)

Zuzana FAPŠOVÁ
- Básně (10)

Pavel HONS
- Vesmírní lidé (15)

HOSTÉ ČAJE:

Jarmila MOOSOVÁ (1956) - Strážnice/Praha - pokud se do té doby zvládnou přestěhovat/, synové Igor, Lukáš, Staník, 6 básnických sbírek, podzim 2005 až zima 2006 zástupce předsedy Redakční rady POZITIVNÍCH NOVIN /www.pozitivni-noviny.cz/ - redaktorka, publicistka, básnířka, asistentka presidenta MISS ROMA ČR v Hodoníně. Krédo: „Odpouštíme do té míry, nakolik milujeme.“ - R. Rauchefaucauld

Zuzana FAPŠOVÁ (1986) - písaniu sa už niekoľko rokov aktívne venujem. Počúvanie vážnej hudby (Chopin, Brahms) a hranie na klavíri ma veľmi inšpirujú k tvorbe a ku komplexnejšiemu chápaniu života. Mám tiež niekoľko svojich "anjelov", ktorí sú v mojej poézii stále prítomní, o nich píšem a s nimi poéziu aj prežívam. Do toho študujem psychológiu a veľmi ma baví jej klinická oblasť. Umenie ma pritom učí mať lepšie pochopenie s nepredstaviteľným a neuznaným. Život vnímam ako dar milosti a intenzívne pocity šťastia a naplnenia považujem za najväčšie a najkrajšie umenie. Moje úspechy: Publikácie: Dotyky, Let, Rádio Devín, Slovenský rozhlas Súťaž: Akademický Prešov 2006 - 2. Miesto, Literárna Senica 2006 - 2. miesto, Wolkrova Polianka 2006 - 1. miesto, Wolkrova Polianka 2005 - 1. miesto, Literárne Šurany 2006 - 3. miesto, Účasť na čítačke v Bratislave v Artotéke MK, október 2006 Literárni Květen 2006 - 2. miesto, Poetická Ľubovňa 2006 - čestné uznanie, Křídla Ivana Laučika 2006 - čestné uznanie, Literárne Topoľčany 2005 - 2. miesto (kategória stredné školy), Dni Janka Kráľa 2005 - 2. miesto (kategória stredné školy)

ČAJ pro chvíle pohody

č.16, srpen 2007, ročník VI

Vydáno 15. srpna 2007 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

POEZIE

Jarmila MOOSOVÁ

KŘÍDLA

Jaké to bylo
z porodnice
když přinesli jsme uzlík malý

vzpomínáš?

oči
- jak se smály
nám zdálo se - v nich tolik světla
a snů a moudra
- jaký div!

člověk by dal svůj život za ně
jak nevěděl
kam skočit dřív
aby to mrně neplakalo
víc
než je nutné k přežití

sotva se vzdálíš na pár vteřin
už blízkost jeho schází ti

a sotva z pusy první hláska
vypadne
jen tak mimoděk
nic sluch tvůj víc už nepolaská

je voda živá
vzácný lék
ta bytost nová ve tvém domě
- co v domě
- ve tvé posteli!
na smutek
bolest
na nezdary
na všechnu hloupost na světě

roste a sílí
z tebe sama
ví kdy
kde
VŽDYCKY najde tě
než rozprostře svá bílá křídla

a k volným letům
zospělí

je chraňme
jsou nám nebem dary
ta malá křídla
v náruči

životu věčný smysl dají

a lásce
lásce naučí

MAZLIVÁ

Pojď
ztratíme se do mechu
i moje jméno po něm voní
ne pro útěchu
- co nám po ní

pro blaho duší
rozkoš těl
a celý les by záviděl
nám radost
z těsné blízkosti

Pojď
zšeřilo se nad námi
to větve stromů už se kloní
by tsunami tu spatřili
- ten dotek boží milosti
ve chvíli
kdy se ústa úst
dotknou a slyšíš trávu růst

Pojď
v tuto dobu svítá časně
jen co se básně rozvinou
v ten chrám
v němž dosud otevřeno
je čisté lásce dokořán
mě veď

a žijme pro požár

O SLZÁCH

Voda
slaná
hřeje
pálí

před nedávnem jsme se smáli
- miluji tu chuť
když teče
z koutků očí po tvářích

dnešek brečel po bolesti
co je štěstí?

oči žhnou a
chybí radost - nezáří

podezřelí
kdo tě chválí
snadno se jim podléhá

oči žhnou a
chybí radost - lítost v srdce
uléhá

bolí
když se člověk spálí
kde čekal jen lásky žár

bolí
dal-li víc než měl by
bolí víc
když miloval ...

POCTA BÁSNÍKU

Znám jedno srdce
krev se vaří
v komorách
mezi chlopněmi
- zdaří se rým?
ach
oněmím!
a ne-li
pak to nepřekáží
je výpověď vždy silná tak
že ztrácím dech
že ztrácím zrak
že nad obsahem

stále žasnu
otrokem krásnu jsem

a z vůle

jsi půle má
- to nebe chtělo
když osiřelo dítě ve mně
svou náručí jsi
něžně
jemně
kolébal mě s tou bolestí
stačíš mi
stačíš ke štěstí

sem
verše tvé!
- jak miluji je
myšlenky
slova
dotyky
- co píšeš ty
je Poezie
jež neskloní se
před nikým
jednomu pánu
zasvěcená
- v ní pravda
čistší pramene

jsem jenom jedna
ze sta žena
co nikdy nezapomene

MÁMENÍ

Hoří-li hvězdy
nebe krví rudne
nudné jsou všechny
dosavadní dny

paprsek světla
smetla nostalgie
tak dávno
- co to ovlivní?

jsme spolu znova
u jednoho čaje
jak o večeri
chceš se rozdělit

- tu před rokem
cit neslábne
on zraje
a naše přání?
- zas je můžem mít

šeptat je sobě
v noci pod peřinou
když zatáhnou se
po dni oblaka
od chvíle
co jsme sobě polovinou
se nad našimi hvozdy
nesmráká

JAK SE BUDÍ PRINCEZNY

Ještě ten ohýnek
nezhasnul docela
vidím ho ve tvářích
v tvých drobcích nebe

jak bych též v drobcích svých
plamínky viděla
když svoji šťastnou tvář
odčítám z tebe

ještě mě kůže tvá
zahřívá přes džíny
když se tvé koleno
dotkne mých šatů

proč jsem si myslela
dlouhý rok bez tebe
jedno že znamená:
bolest a ztrátu?

MÁG

Udělej kouzlo
ať se něco stane
už tíhu žití
zdá se
neunesu
- mám v tváři vrásky
oči uplakané
a denně novou
báseň do notesu

vrať hvězdy noci
co nás kolébala
když díval ses mi
zpříma do očí
v té hospůdce
vzpomínáš?
byla malá
- kde
nezralé
nás život zaskočil
a odkud cestou
noci šli jsme spolu
co říkám - šli
my přece letěli

komůrky snů
jsou pádem
z výšky dolů
jen krátký čas
a zpět nás převtělí

Udělej kouzlo
naposled ti říkám
zkus mávnout paží
snad se zdaří let
- je hloupé znát
že odnikud a nikam
jsme mířili
a minuli svůj střed

PLOD LÁSKY

Košatým stromem
přáno-li být ženě
pravděpodobně
rodí jablka

lhostejno kolik
mnohdy víc je méně

andělskou tváří
na mě zamrkal
syn sotva vzrostlý
báseň když mi čítal

maminko
slovo
řeknu k němu rým

dnes už by asi
nikdo nespočítal
těch pohádek
co prožila jsem s ním
večer co večer
s lampou na stolečku
když klížil víčka
ztěžklá únavou

a starý bača
přišel pro ovečku
co na nebi se pásla
nad hlavou

jak horský pramen
zpod zaryté skály
vytryskl dnes
slov gejzír
do básní

z úst dítěte

už ze srdce se valil

výpověď živá
o čem si za dne zpívá
a v nočních dobách sní

CO TO JE?

Zas hnulo se to v hrudním koši
a nedá
nedá pokoje
kde vzít - a nekrást - kůži hroší?
Kde odpověď na:
Co to je?

Už s babím létem usmířená
nechám se skrze okno hladit
paprsky slunce
- ještě hřejí
těžké je
těžké něco radit
vždyť rozechví se každá žena
jen zaslechne zpěv o naději

pod jednou dekou ležet spolu
a jen si dýchat do tváří
je čiročirá utopie
- to se nám
lásko
nezdaří

ach
slunce pálí dnes tak velmi
až vytahuje život z tkání
v kořátcích budí ryzí šelmy
a provokuje

k milování

NAPOSLED

Vítr se opřel do plachet
má loď by trochu popojela
kocábka malá
jen se chvěla
když zaduněl jí v plachtoví

v náruči jeho křídly mával
pták černý
havran - zdá se mi
věrný svým slibům
sobě věrný
a v temných nocích ztracený

ten vítr s každou nocí stejný
přilétá ke mně
v pažích vzdech
havraní písně: "Vítej doma!"
- ač obyčejný
bere dech

kolik těch nocí ještě zbývá
a ptačích křídel šelestů
zavírám oči
havran kývá
- svůj souhlas dává na cestu

V LÚNĚ

Dala mi život
dobře v bříšku bylo
volně a lehce
jako na nebi
byla jsem ještě průsvitná
a bledá
však dokořán zrak otevřený hledal
čím vším se lůžko kolem nehemžilo
- v kolébce voda
co mě nadnášela
a plavaly v ní různé odrobinky
jakživ jsem nic tak zvláštní neviděla
- byla jsem šťastná
v lúně u maminky

když se pak jednou otevřely dveře
a já se měla na svět stěhovat
ten okamžik si nevzpomínám ani
- to začal život
a s ním u m í r á n í

prý ze strachu
snad abych nenastydla
/proč mámy neví
že se nesmí bát?/
jak cibuli mě vždycky oblékala
a tolik do mě nacpala vždy jídla
- přehřátá
sytá
chtělo se mi spát
však vedro budilo mě
bolest břicha
dobro či zlo - když nedalo se dýchat
jak bránit jsem se měla
malá?

nevím
už nevím jak se roky nesly
jen z doslechu
že nebyla jsem v jeslích
až ve školce se v jednu chvíli vidím
pod zadkem láček - a já?
moc se stydím
vždy v pozadí - tak ráda s pastelkama
uprostřed dětí sama ... sama ... sama

domácí hluk vždy zacpával mi uši
když brácha řval

a do spánků se bušil
- uměl se bránit trochu víc než já
kdo z dětí však se vzepře přesile?
polévky plival - maso? - ani zdání
a maminka
jen zřídka slitování
tak moc nás chtěla chránit u m í r á n í
až zabila nás málem
nemilé ...

tělíčka zdravá
čistě oblečení
kdo mohl z lidí vytknout cokoli?
můj bože mami
tak to přece není!!!
malinké duše - myslíš - nebolí?
ta moje příliš často bolívala
pro tebe pláč můj vždycky byl jen vzdor
dodnes mě bolí jak jsi fackovala
bez hlavy bráchu - jediného syna
celý náš život jedna velká vina
cos nám to
bože
vkladla do hlavy?
myšlenky horší nemocí - než mor
ze všech žen jeho dělala jsi děvky
a z mužů pro mě samé nemravny ...

a stejně časem dali jsme ti vnuky
já tři a brácha taky tak
andílky krásné - samé bezva kluky
do tvých dnů trochu více světla
- tys div že z kůže nevytlétla
vzteky v očích - zeslábl ti zrak
to abys štěstí neviděla

ne - vnučka
ta ti nechyběla

má volba nebyla ti dobrá
vysoko vždy jsi vzhížela
zbytečná - mami - marná snaha
nutit mi
co jsem nechtěla
když hledala jsem náruč dobra
- a stejně jsem ji neměla

žít s tebou mami - pyšnou paní
ach
padesát let u m í r á n í

To nejsou slova lítosti a vzteku
i bolest - zdá se - zvolna odlétá
svůj život měním
v klidnou čistou řeku
znova se rodím
nová
do světa
přede mnou náruč otevírá svoji
všude je tolik
tolik andělů
buď klidná mami
rány už se hojí

mám ráda svět a k žití důvěru

CIKÁNSKÝ PLÁČ

Zapěly housle uplakaně
a v koutku oka samozvaně
se perly slzí zablýskaly

pláče-li cikán
srdce bolí

choulí se v klasech
žitných polí
svou kůži sluncem přikrývá
a umíráním zaživa
krátí si čas mu vyměřený
kde život – zdá se – nemá ceny

pak s novým ránem v probuzení
žal včerejší se v radost změnil
a píseň nová jako dříve
rozezní housle ještě tklivé
ve víru tance v rytmu tepu
než bolest nová zlomí zase
cit jeho
co tak podobá se
záblesku záře v poloslepu

TANEC RODU

Vítr se opřel do kanýrů
by
kolem bosých kotníků
jež hladily

se ve mžiku zvedly přes lýtka
ke kolenům
a odhalily krásnou ženu
co tančí starou píseň rodu

pro tanec sám
pro píseň samu
pro smysl žití
pro svobodu

leč v myšlenkách se tápe zcela
- kde vyhořelá touha žít
zrak oslepí
a bere klid
na zámek ústa zamyká
- kde pravda
co se neříká
- cit
poraněný o střepy
- kde láska
co se neztratí

ach
křivolaké cesty bytí!

skrytými v srdcích uprchlíky
svou silou ducha bohatí
jste byli
dávní předkové
před sebou sami na zapřenou
aby se jednou stala ženou
s kanýry kolem holých lýtek
a bosých nohou od krve
s níž zatočí svět nešetrně
aby už žádné další mrně
víc nevědělo zhola nic
kdo děd
kdo praděd
a tak dál ...

tajemství?

zločin
jenž se stal
dnes posvěcuje svaté lhaní
ducha rodu
- své děti chrání
jakkoli toužil vyjádřit
žár lásky
co jí nesměl žít

cikáni táhli do nebe
ji roztančenou zanechali
aby jí vítr česal vlasy
sluneční bůh je vybělil
a ona přesto vůlí chtěla
mít audienci u anděla
kdo prapraděd
děd
a tak dál ...
Vítr se opřel do kanýrů
by
kolem bosých kotníků
jež hladily
se ve mžiku zvedly přes lýtka
ke kolenům
a odhalily krásnou ženu
tančící starou píseň rodu

pro staré křivdy
pro bolesti
pro život nový
nové štěstí

CIKÁNKA

Jí vlčí mák okvětní lístky
daroval rudé
na šaty
i černou hřivu ve svém středu

vítr pak obé roztancoval

a z boku
zezadu i zpředu
ji rozevlál jak pavučinku
až samotným se tancem stala

všem nablízku - tak - pro vzpomínku

píseň tu krásu provázela
dojemná
tklivá
rozbolelá
až celý vesmír stal se rázem
povětřím
teskně zpívajícím

oblohou
právě spadlou na zem

jakoby samo srdce chtělo
se předvést ve své nahé kráse
tak cikánčino hbité tělo
když tančí
touze podobá se
a píseň její bolesti

trny
- ty vedou ke štěstí

NAHÁ

Už zase brečím na opačnou stranu
bože můj
proč jsem taková?

Po šťastné noci probudím se
vstanu
provoním kávou
táčem s meruňkama
ložnici
kde spící
dohlížíš svůj sen

je den
před námi zase práce
a gravitace
zůstává dál ve mně ...

když dáš mi pusu
vášnivě a jemně
tu poslední pro příští prázdné noci
jsem plná zmatku
- nesnáším ten pocit
kdy odloučení zase na mě sahá

pustit ven slzy? - ale ne
to nejde
navenek žena
chápu že to přejde

však uvnitř dítě: Přirozená
nahá ...

BÁSNĚ

Zuzana FAPŠOVÁ

ZMYSEL

I.

Vonku je mozaika zložená
z neviditeľných tieňov
a zvukov,
ohromných
ako nakusnuté jablko,
a do toho počuješ
detský chichot v diaľke,
ako ti prerezáva laloky uší.

Čo má zmysel?

Špic Eiffelovky volajúci parížske holuby
rozkolísaná babka nesúca koláče
mak na ústach brata
ranný pohľad očí ktoré ešte snívajú
svetlo v bruchu na obrazovke ultrazvuku
vylupnutie plodu z ženy
dieťa schúlené do kľbka?

Má detský pohľad silu presiahnuť túto prítomnosť

alebo

oči ktoré raz zomrú skutočne uvidia

?

II.

Keď sa stráca dážď v mlčanlivej
zavretej pere,
pohľad prúdiaci dovnútra je hlbší,
až prisychá o jazyk.

Dovnútra stlačené oči smútiace
ako teta do zástery.

V jej očiach sú jeho oči.

III.

Nemať strach.

Vylúpnuť vajce zo škrupiny
a potom zjesť zaživa také mäkké
a poddajné
a predstavovať si život, ako pod jazykom uniká.

Utrpenie zaniká.

Nič nie je vidieť.

Len slabo blikajúce pohľady
našich najmilších detí.

IV.

Položím si ruky na teba.
Podáš mi mlieko na drevenej lyžici
a prisunieš si stoličku,
aby si lepšie videl môj pohľad,
keď rozopínam dlane pre tú masu
krvi.

Napiješ sa a dnes nikto neumrie.

V.

Nastúpime spolu do vlaku.
Oči sa rozbiehajú
a veľmi pomaly ti dýcham na čelo.

Niekoľko prechádza okolo kupé,
odtiahne dvere
a postaví sa pred nás.

Otvára oči
a znova ich zatvára ako do rytmu
Dvořákovej Humoresky.

Tancuje mihalnicami
a premieta nám detstvo
po plátkoch
ako narezané paradajky.

Roztečené spenené bel'má.
Na krvi je pozostatok kože.

Odíde a my sa v sebe znova ukolíšeme.

VI.
V spánku sa nám rozšíria tepny
a pulzujúce svetlá sa začnú štiepiť
o viečka.

Čo má zmysel?

Vyrastá to vo chvíli, keď spíme
a možno to tak Boh vymyslel,
aby najväčšie zázraky prichádzali,
keď človek spí
a jeho srdce je otvorené.

(15. 4. 2007)

RUKY V SNEHU

I.

Silná ruka po dlhej noci
odpočívajú.
Vystiera sa,
leží na tebe a ani nevie, čo hľadá, keď ti prechádza
po chrbte.

Lastovička blúdiaca vetrom
nesie v krídlach mocné, popraskané ruky.
Žíva a v ústach jej rozkvitajú kvety.

Pozri sa, ako letí. Takmer nehýbe krídlami
a pozerá sa stále jedným smerom.
Ruky drží ako zlatisté sklá
oproti slnku.

II.

Oči zapadnuté v snehu
sa pohnú len kvôli tebe.
Ukazuješ mi ich vnútro,
biele ako dieťa v spomienkach.

V súmraku sa otočím k tebe.
Pobožkáš mi vlasy
a boky nám zvädnú,
oči sa postavia ako štyri adventné sviece.

Od malička ťa ľúbim.

III.

Závoj cez ruky,
modrá pokožka,
biely sneh,
naliehavé oči.

Postavíme sa oproti sebe ako rozštiepené stromy.
Ruky tancujú a blednú z rozkoše.

Moja stará figurína s rozľatou tvárou
objíma svoje telo.

IV.

Tvojím príchodom sa všetko mení.
Ruky v snehu plačú od radosti.

Cez ľadové oblaky sa pretláčajú živé
snežienky – kráľovné
a bozkávajú všetko medzi nami.

(25. 3. 2007)

VESMÍRNÍ LIDÉ

Pavel HONS

Dnešní den neměl být pro naši známou trojici učitelek Fešná – Mrožová – Trčková právě příjemným. Ředitel Petr Jung si je totiž nechal zavolat k sobě, takříkajíc „na kobereček“.

„Právě jsem obdržel výsledky hloubkové kontroly z krajského úřadu,“ začal zachmuřeně objasňovat důvod mimořádné audience. „Podle jejich hodnocení je úroveň výuky na zdejší škole v katastrofálním stavu! Když jsem hledal náš ústav v žebříčku kvality, myslel jsem si, že jsme jim asi omylem vypadli z databáze. Tedy přesněji řečeno, myslel jsem si to, než jsem se dostal až k poslednímu místu!“

Sandra Mrožová už už chtěla podotknout něco o myšlení, ale vzhledem k vypjaté situaci si to raději zase rychle rozmyslela. Ředitel našťavaně pokračoval:

„Nechci, aby to znělo jako nějaké osobní napadání, ale po objektivním zvážení celé situace musím jednoznačně prohlásit, že za úděsnou pověst naší školy můžete především vy tři!“ a agresivně ukázal prstem na trojici učitelek.

„Já nic vytírat nebudu! Za to nejsem placená. Od čeho je tady uklízečka!?“ ohradila se prudce trochu pomaleji chápající Trčková.

Ředitel zaskřípal zuby, zavřel oči a v duchu napočítal do deseti. Když se částečně uklidnil, energicky přítomným učitelkám oznámil, že jestli to nevědí, tak je podle paragrafu 24 zákona o pedagogických pracovnících jejich povinností se neustále i při výkonu praxe nadále individuálně vzdělávat a doplňovat si kvalifikaci, například formou různých kurzů, školení, přednášek či seminářů.

„Podívejte se třeba na mě,“ doporučoval direktor následování svého příkladu. „Musím se starat o chod celé školy, vše leží na mých bedrech, nesu za všechno zodpovědnost, a přesto jsem si při své zaneprázdněnosti stihl udělat čas, abych absolvoval kurs ‚Úspěšný ředitel‘, který připravilo Centrum školského managementu Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy. Navíc jsem si ještě zcela z vlastní iniciativy zakoupil knihu ‚Dilbert a jeho principy‘, abych se mohl poučit od nejlepších vedoucích pracovníků v Americe. Doporučuji vám proto, abyste se také začaly samostatně vzdělávat, nebo opravdu nevím, jak to s tímto ústavem skončí! Nemůžu vám vyhrožovat výpovědí, protože dobře vím, že žádnou náhradu bych za vás nesehnal, ale uvědomte si, že pokud budeme i nadále vykazovat ty nejhorší výsledky, dříve nebo později naši školu někdo zruší. Osobně si myslím, že od tohoto stavu nejsme příliš daleko, Titanic se potápí, bárka jde ke dnu! Vezměte si tedy moje slova k srdci,“

zakončil svůj projev ředitel a před tím, než trojici učitelek povolil rozchod, předal jim ještě několik letáků s nabídkami kurzů a přednášek.

Mrožová, Fešná i Trčková přijaly toto ředitelovo kázání se značnou nelibostí, a když po pečlivém prostudování dodaných materiálů zjistily, jaké finanční částky se za účast na vzdělávacích kurzech platí, letěly letáky za doprovodu nevybíravých nadávek hezky rychle do koše.

Odpoledne po vyučování cestou domů přemýšlela stále ještě Sandra Mrožová, nesoucí v batohu – ostatně jako každý den – něco nakradeného uhlí, o ředitelových slovech. Nápad vzdělávat se a vyniknout mezi ostatními učitelkami ji lehce vzrušoval. Ostatně vždycky toužila zastínit okolí svojí jedinečnou inteligencí a obrovskými znalostmi. Ke své smůle však žádné znalosti neměla a o inteligenci se u ní také příliš hovořit nedalo. Ceny kurzů se jí ale zdály až nehorázně vysoké, a tak se nakonec rozhodla dát přednost nákupu sady kompaktních disků s kompletní diskografií slovenské superkapely Senzus. Právě když učinila toto konečné rozhodnutí, padl jí do oka pestrobarevný plakát pověšený na oprýskané zdi domu, který zrovna mýjela.

„Milujeme vás a pomáháme vám!“ hlásal nápis obklopený podivnými ornamenty a obrázky tváří zlatovlasých chlápků. „Zveme vás na přednášku prof. PhDr. Ing. Iva Bedny, DrSc., o vesmírných lidech sil světla. Vstupné dobrovolné.“

Sandra Mrožová se zaradovala. Šťěstí stálo evidentně na její straně. Navštíví přednášku renomovaného odborníka, a nebude muset platit ani korunu. S úsměvem na rtech si vytrhla z plakátu informace o místě a času konání a pak se s dobrou náladou vydala směrem k domovu.

Téhož dne večer pak už vcházela do sálu místního obecního úřadu, pronajatého na dnešní přednášku. Zprvu byla nadšená, když minula bez povšimnutí kasičku na dobrovolné příspěvky, umístěnou u dveří, a skutečně zcela zadarmo, jak plakát sliboval, se dostala dovnitř. Tam už se jí ale začalo líbit trochu méně. Převážně podivná individua sedící v téměř úplně prázdném hledišti v ní nevyvolávala vůbec žádné sympatie. Sandra si sedla do poslední řady a čekala, co se bude dít. Po chvilce vpochodoval na pódium avizovaný přednášející pan Bedna, charismatický asi jako guma od tepláků. Pěkně všechny čtyři diváky v hledišti přivítal a pustil se do vypravování. Když začal zasněně vykládat o lásce a svých přátelích z kosmu, kteří s ním telepaticky komunikují, nadávala si Sandra Mrožová, kam to zase vlezla, a neodešla jedině proto, že venku právě začalo dost silně pršet. Nezbývalo jí tedy nic jiného než trpělivě sedět a poslouchat.

Přes počáteční odpor ale nakonec postupně podlehla kouzlu sugestivního vyprávění pana Bedny. Dozvěděla se o našich vesmírných přátelích z plejád, kteří čekají v neviditelných mateřských lodích na oběžné dráze, o zločinných ještírcích kontrolujících 95 % obyvatel Země prostřednictvím svých ovládacích programů a udržujících tak naši planetu v zóně

vymístění, o tom, jak při dodržování kosmických zákonů lásky po úspěšném naplnění svého poslání člověk oddaný vesmírným lidem dokáže převibrovat ze třetí do páté dimenze; i o tom, že až se podaří překonat negativní ovládací programy, implantované do lidských myšlenek, připojí se konečně Země ke galaktické konfederaci planet a spravedliví a láskyplní lidé budou navěky žít v dokonalém světě Pravého stvoření.

Sandra s otevřenými ústy zaujatě hltala každé Bednovo slovo, a když na konci pan kontaktér tlumočil i pozdrav samotného velitele dvou milionů kosmických lodí na hvězdné stanici Šáre, Aštara Šerana, který, jak vysvětlil, byl v sále po celou dobu přednášky přítomen v neviditelné podobě, uvědomila si, že dnešního dne změnil tento jedinečný zážitek ve všech směrech její život.

Na konci přednášky, když pan Bedna poděkoval z celého srdce Aštarovi za asistenci a zbylým třem divákům přečetl ještě poselství od Stvořitele prvotního všeho a všech, oznámil publiku, že případní zájemci ho mohou za mírný poplatek 5 Kč obejmut a vstřebat tak něco z jeho kosmické pozitivní energie. Sandra Mrožová vyletěla na pódium za panem Bednou jako první a v nekonečném obětí mu plačtivě dojatým hlasem děkovala:

„Změnil jste od základů celý můj život! Teď už vím, že jsem stvořena pro to, abych žila v našem skutečném světě, v zóně umístění s našimi kosmickými přáteli a převibrovala do páté dimenze! Už cítím, jak se mi otevírá srdeční čakra a začínám zářit!“

Pan Bedna přijal srdceryvné výlevy Sandry Mrožové s rozpačitým úsměvem a při této příležitosti nezapomněl upozornit na to, že knihy, trička a plakáty s motivy vesmírných lidí, pozitivně zářících obrazců, jakož i kompaktní disky a kazety s láskyplnou hudbou vesmířanů jsou k dostání v improvizovaném stánku u vchodu do sálu, za velmi příznivé ceny. Sandra využila nabízené možnosti a improvizovaný stánek vzala útokem. Po příchodu domů se obklopila hromadou knih a materiálů, které si na vypůjčeném vozíku z přednášky přivezla. Její manžel, právě se navrátilší z restauračního zařízení, nevěřil svým očím a domníval se, že podléhá deliriu, když viděl Sandru meditující v pozici lotosového květu za doprovodu vrzání kosmické hudby, hledící na obrovský portrét Aštara Šerana pověšený na zdi. Ač za normálních okolností činilo Sandře čtení relativní potíže, dokázala v průběhu noci přelouskat čtyřsetstránkovou knihu „Poučení z rozhovorů od mých přátel z Vesmíru“, a přestože vůbec nespala, byla ráno neuvěřitelně čilá a doslova nabitá energií.

Do školy dorazila nezvykle brzy. Zatímco Tamara s Liduší si ještě ospale proháněly hrdlem svoje turecké smrtáky, vřítla se do dveří sborovny rozzářená Sandra. Nejprve ji nemohly poznat. Svůj tradiční černo-bíle pruhovaný svetr totiž vyměnila za sytě žluté tričko vyzdobené Aštarovou podobiznou a artworkem šajnujícího srdce. Na hlavě kšiltovka s adresou webu vesmírných lidí. Největší změna byla však patrná v jejím chování. Kyselá xichty minulosti nahradil permanentní až křečovitě do extrému dotážený úsměv a věčné nadávky byly vystřídány nekonečným proudem slov o radosti, lásce, kráse, štěstí a

moudrosti. Každému na setkání vyprávěla o tom, jak včera večer navštívila přednášku, na které byl v neviditelné podobě přítomen velitel Šeran, a o tom, jak všichni společně jednoho dne převedou do páté dimenze. Její nadšené výlevy ale kupodivu nikoho příliš nezajímaly, všichni jen obraceli oči v sloup a raději si jí víc nevšímalí. Jenom Tamara Trčková na její adresu poznamenala:

„Sandro, já jsem si vždycky myslela, že jsi úplně blbá, ale teprve teď vidím, že je to úplně pravda!“

Sandra si z její poznámky vůbec nic nedělala a jen do ní o to víc hustila, aby se jednou provždy zřekla svých negativních myšlenek a znemožnila tak zločinným pseudotvůrcům vkládat jí do duše ovládací příkazy. Tamara mávla rukou a hleděla si dál své práce, totiž prohlížení obrázků v novinách a pití kávy.

Zato žáci 9. třídy byli z náhlé změny osobnosti své třídní učitelky nadšeni o poznání víc. Sandra Mrožová se zcela odvrátila od původních charakterových vlastností a namísto běžných nadávek a vyhrožování rozdávala do všech stran jen široké úsměvy se slovy o nekonečné lásce Stvořitele prvotního všeho a všech. Jakákoliv výuka pak byla nahrazena tím, že žáci malovali své představy o vesmírných lidech sil světla, Sandra jim zpívala pozitivní písně z plejád a ve volných chvílích zdobila stěny třídy desítkami zářících tváří kosmických přátel. Ne že by právě tyto zmiňované činnosti vyvolávaly u žáků bouře nadšení, ale bylo přece jenom zábavnější sledovat fanaticky poskakující Sandru Mrožovou s lesknoucíma se očima, jak se rozplývá nad obrázkem Ptaaha, než si od ní nechat nadávat. Navíc brzy zjistili, že ať udělají prakticky cokoli, Sandra je rozhodně nepotrestá, ale jenom je polituje, že jsou stále ještě v moci negativních entit zóny vymístění, a ještě jim slíbí, že na ně bude dnes večer myslet při své pravidelné očištné meditaci. Mnozí žáci to pak řešili tím, že v průběhu hodin Sandry Mrožové poslouchali hudbu, sledovali TV a někteří se přestali jejich hodin zúčastňovat zcela, využívajíce tento čas jako vítanou hodinovou přestávku, během které si mohli jít v klidu zakouřit.

O co příznivěji však byla nová posedlost Sandry Mrožové přijímána jejími žáky, tím větší znepokojení budila u ředitele. Zvláště poté, co začala svévolně upravovat a demolovat školní majetek. Nejprve strhala všechny obrázky z nástěnek na chodbách a připevnila na ně pestrobarevné pozitivně zářící symboly vesmírné energie. Jindy vyházela většinu elektronických pomůcek z matematického kabinetu a na jejich místo přilepila velkou výstražnou ceduli s varovným nápisem „Nahrazují vám srdce kalkulačkou!“. Vrcholem bylo, když se jí v nestřežené chvíli podařilo červenou barvou nasprejovat na zeď školy verš „Milujte se a mějte se rádi, v opačném případě jste ovládnuti!“

Ředitel zuřil.

„Úroveň výuky tu vždycky byla v katastrofálním stavu, ale kdyby někdo z krajského úřadu uviděl tohle, tak to tady z fleku zavrou!“ hřímal a beznadějně si rval vlasy. „Musíme s tím

něco udělat.“ Vzal si stranou Tamaru a Liduši. „Vy ji přece znáte nejlépe, jste nejlepší přítelkyně, je to přece i ve vašem zájmu, aby se z ní stal zase normální člověk!“

„Tak to je utopie, ta nebyla normální nikdy. Dokonce bych řekla, že teď má k normálnímu člověku blíž než předtím,“ hodnotila situaci Trčková, „ale jinak máte pravdu, musíme jí pomoci dostat se z té šílené posedlosti.“

„Napadlo mne zajistit jí nějaké léčení na psychiatrické klinice,“ přednesla svůj návrh Fešná.

„Tam dobrovolně nepůjde a násilím ji tam nikdo nedostane,“ namítala smutně Tamara. „Budeme muset vymyslet něco jiného.“

„Byla by tu jedna možnost, ale je to velice riskantní a nikdo nám nemůže zaručit, že to vyjde,“ prohlásila tajemně ředitel. „Je to technika, které se užívalo na přelomu 19. a 20. století pro léčbu stihomamu. Můj dědeček Carl ale její používání ve svém sanatoriu zakázal, protože tuto metodu považoval za nevědeckou, neúčinnou a nebezpečnou. Zjistilo se totiž, že způsobuje závažné poškození mozku, a především jako vedlejší efekt léčby také dlouhodobé vymazání krátkodobé paměti, krátkodobé vymazání dlouhodobé paměti, a hlavně trvalé vymazání té střednědobé. Jedná se v podstatě o jednoduché zařízení přivádějící do těla pacienta elektrický proud o napětí několika set voltů. Tato technika neřízených elektrošoků je sice podle mezinárodních úmluv trestná, ale pokud si navzájem potvrdíme alibi, nemůže se nám ani v případě nějakého neočekávaného problému nic stát. Já sám toto zařízení přechovávám na půdě a doposud jsem ho čas od času po nocích tajně testoval na svých domácích zvířatech v naději, že se mi u nich podaří probudit nějaké mimořádné schopnosti. Jednou, když můj pes po dvou hodinách intenzivních šoků vstal a začal si číst noviny, jsem myslel, že mám vyhráno a Nobelova cena mne nemine. Bohužel pak do pěti minut skonal.“

„Zdá se, že jinou možnost stejně nemáme. Ostatně myslím, že poškození mozku se obávat nemusíme, protože v jejím případě se nemá co poškodit,“ souhlasila s návrhem Trčková.

„Dobrá,“ pokračoval ředitel v rozvíjení plánu. „Ale je zapotřebí, abyste Mrožovou přinutila sednout si do přístroje vy. Znáte se nejlépe, a tak vám bude důvěřovat spíše než mně.“

„A co když při manipulaci s léčebným zařízením budu proudem omylem zasažena i já?“ namítala s obavami Tamara.

„Myslím,“ odpověděl jí ředitel, „že ve vašem případě se toho k poškození také mnoho nenabízí. Takže žádné výmluvy a zítra hned po ránu provedeme léčbu. Sbohem.“ A odešel pryč.

„Nebyla to urážka?“ obrátila se Tamara na vedle stojící Liduši.

„Hmmm..., myslím, že... ne.“

Druhého dne ráno, ještě před příchodem Sandry Mrožové, bylo léčebné zařízení instalováno. Jednoduché udělátko sestávalo vlastně jen z masivní dřevěné židle, ke které byly zesponu připevněny dvě kovové destičky velikosti chodidla, od kterých vedly dva dráty, vyvedené oknem ven a končící kdesi ve sklepě.

„Teď jenom nějak zajistěte, aby si do toho sedla,“ instruoval Trčkovou ředitel. „A ještě důležitá věc – je zapotřebí, aby si sundala boty a ponožky, jinak to nebude fungovat.“

„Pozor! Už jde!“ informovala je Liduše Fešná, hlídkující u okna.

Do sborovny vešla Sandra Mrožová. Opět s křečovitě přehnaným úsměvem na tváři a v oblečení plném energeticky zářících symbolů.

„Sandro!“ usmívala se Tamara na Mrožovou, jak nejlídněji to jen dokázala. „Konečně jsem to pochopila! Už vím, že musíme začít žít podle vesmírných zákonů lásky našeho nejmilostivějšího Stvořitele prvotního všeho a všech! Už vím, že když naplním své světelné poslání, čeká i mne převibrování do páté dimenze a nádherný život ve Skutečném světě! A jako důkaz mé lásky a omluvu za mé neblahé činy a slova v minulosti přijmi ode mne tento dárek. Sama jsem ti vyrobila toto pohodlné masážní křesélko, ve kterém se dokonale uvolníš a pozitivní myšlenky naplní tvou mysl! Jen si odlož svou tíživou obuv, usedni do této sesle... Ták... Polož svá chodidla na tyto masážní plošky a teď už jenom zavři oči a vnímej všechnu tu pozitivní energii od našich vesmírných přátel, kteří jsou stále v kontaktu s námi... Ták... Teď se pěkně uvolni a za chvíli už budeš zářit..., che che...“ zasmála se potichu Tamara a mávla na ředitele. Ten se rychle vyklonil z okna a zařval směrem dolů:

„Teď!“

„Jasně, šéfe!“ odpověděl ze sklepního okénka školník a zasunul konce drátů do třífázové čtyřsetvoltové zásuvky.

První věcí, kterou Sandra Mrožová po otevření očí zaznamenala, byla sklánějící se hlava lékaře v oranžové bundě a houkající siréna sanitky. V nemocnici Sandra zůstala ještě celý měsíc. Lékaři zjišťujícímú příčinu úrazu se sice verze nabízená ředitelem školy a horečně potvrzovaná Trčkovou s Fešnou příliš nezdála, neboť ze své dlouholeté praxe věděl, že zástava srdce a popáleniny třetího stupně na obou chodidlech nejsou zrovna nejběžnějším následkem uklouznutí po banánové slupce, ale zjevně nestál o žádné zbytečné problémy, a tak se v tom příliš neštoural. Celá akce se nakonec přece jenom vydařila. Sandra dokonale zapoměla na všechny moudrosti vesmírných lidí. Pravdou bylo, že nejenom na ně, a několik týdnů se musela znovu učit i ty nejzákladnější dovednosti jako vyslovovat svoje jméno, jíst pevnou stravu nebo využívat běžné toalety, ale tyto drobnosti byly plně vyváženy radostí kolegyň z učitelského sboru, že už je zase skoro normální.